

Мина Спиридонова

Двадесет и първия и бялата
пустош

„... и ще се възправи той, за да защити бялата пустош от черния път, и ще нарече себе си Викоудар...“

Из „Легендохранителница на рицарското войнство от Светлината до...“

ПЪРВА ЧАСТ

Беше му трудно да си спомня за Доминион Армендимрахсха без да усети остра болка. Болката беше причинена от знанието за настъпила невъзвратима загуба. Загуба на успокоение, ярки образи, светлина и стабилна закрила, изпълваща и най-малката кухня в камъка на хилядолетната постройка. Най-ниските подземни части се намираха дълбоко под морския бряг, а най-високите кули пробождаха с посребрени остриета облаците. Жестоко бе съревнованието между деветте замъка на рода Рай Зедар, които си съперничеха по красота, височина и древност. Разположени почти един до друг и споделящи обща южна крепостна стена, те бяха съвършената гранична верига на брега на Нощния океан.

Девет бяха братята Рай Зедари, славни и величави по подвизи рицари, които издигнаха своите домове на пясъка и ги превърнаха в център на културата и военната мощ на цяла една епоха. Родословното дърво на поколенията на Зедарките беше натезало от плодовете на възхвалата и славата – девет разклонения, които се разчленяваха в повече от хиляда клона на наследници, синове, внуци, правнуци. Всеки мъж беше отличен воин или магьосник, а всяка жена – жрица или лечителка.

Виркониън Комоданин Рак ен – ал Зениум XXI Рай Зедар беше потомък на Пелиар Киал Зениум I Рай Зедар, седмият брат от славния род на Правозащитниците. Титлата Зениум обозначаваше магическите способности на всички мъже от страна на Пелиар I. Виркониън владееше до съвършенство изкуството на меча и умееше изцяло да контролира своите психологични данни, както и магьосническата си дарба.

Той не беше единствено дете – имаше един брат, сестра близначка и по-малка сестра. Баща си не познаваше, но знаеше, че е на служба при самия Вездал, владетелят на цяла Лирика, сам по себе си божество, защото бе надживял пет поколения. Братът на Виркониън беше магьосник – адепт, който почти никога не се завръщаше у дома, както и повечето мъже, с изключение на блюстителя на Родовите хроники, наблюдателя на звездните предзнаменования и жените – лечителки. Жриците се прибираха често в замъка, където живееха децата им. Бро Кай още не можеше да превъзмogne болката от това, че съдбата го лиши от възможността да бъде рицар. Той намрази Виркониън заради дарбата му, когато тя се прояви, макар Виркониън да имаше белега си по рождение. Лундия, неговата близначка, беше жрица с телепатични възможности като

на Виркониън, а другата, Друяна, беше лечителка. Дори в младежките си години той не помнеше да е изпитвал такова желание и обожание към жена, каквото изпитваше към Лудиня. Връзката между тях бе незаглушима и неразрушима; където и да се намираше, каквото и да правеше. Тя го изпълваше и обладаваше съществуването му с умопомрачителна сила. А Друяна? Тя беше мистериозна, сякаш вътъкана с нишки на тайнственост, чието разплитане бе другата страст на по-големия ѝ брат. Тя сякаш бе родена да го пази и да лекува вродения му стремеж към пълното и смъртоносно себеотдаване за правдата. За него Друяна беше майка, макар разликата им да бе две години. Разбира се, това никога не пречеше на тримата, когато вършеха лудории. Бро Кай бе по-голям от Виркониън с четири години и беше доста напреднал в обучението си, когато Виркониън започваше. Военната тактика, сраженията и фехтовката бяха страст за него, за разлика от интересите на Бро Кай, който си падаше предимно по магьосническите науки и доста усърдно тормозеше помалкия си брат и красивите си сестри с всевъзможни трикове и оптически измами. А когато Виркониън се събуди в ранната есенна утрин и потъна в настойчивите трептения на новата си сила, Бро Кай престана да се доближава до него. Той не можа да преглътне, че съдбата го лиши от славната воинска дарба.

Виркониън беше РИЦАР.

В продължение на много векове магьосниците на рода Рай Зедар от деветте клона бяха градили Съдбоопределящото заклинание. То беше заложено, посредством сложна комбинация от магическа символика, знанието за която бе загинало заедно със създателите си, във всеки от деветте меча и в гените на техните адепти. Мечовете бяха много древни, с течение на времето бяха успели да настроят силата си със своите притежатели за поколения напред, предавайки им цялото познание, събрано от предшествениците им в течение на векове. Бяха изработени от мистериозно появил се на морския бряг къс Небесен камък и рядък шарен планински кристал, които се редуваха на ивици. Различаваха се само по герба, гравирани на прозрачната ръкохватка. Никъде в целия свят нямаше подобни оръжия, чието острие бе по-крехко от тънъкостенен пясъчен часовник и по-остро от самоозострящите се Игленици на Радензам, бруленни от смъртоносните ветрове на Мистичните каньони. И никога нямаше да има.

Всеки потомък на Рай Зедар, мъж или жена, имаше родов белег, който постоянно менеше формата си. Но белегът на Виркониън почти винаги заемаше формата на еднорог, което, необяснимо защо,

тревожеше неговите учители. Разбира се, неговият белег беше над сърцето, което подсказа когато се роди, че той ще бъде рицарят; докато тези на близките му бяха на различни части по тялото. Когато се появиха първите проблясъци на Магическия синхрон, Виркониън се паникьоса, защото знаеше, че някъде там, на другия край на света, баща му щеше да умре. Белегът му щеше да придобие сребрист оттенък, тъй като мечът активираше закодирания ген, който щеше да причини смъртта на баща му. Това бе неизбежно. Мечът вече имаше нов господар.

Нито един рицар не умираше от Съдбоопределящото заклинание преди наследникът му да навърши определена възраст и да придобие необходимото знание за делото, което щеше да изпълва дните му до сетния дъх. Заклинанието обаче можеше да се задейства в още един случай, който бе и първичното му предназначение. „Един рицар защитава Правото и Доброто, без да управлява и да бъде управляван. Противното значи смърт“, се казваше в древните иносказания. Когато се появеше такава опасност, мечът отнемаше живота на своя повелител.

Виркониън седеше на едно високо възвишение, недалеч от Прохода на Плачовете. В ниското, на брега на спокойния и безбрежен океан, се издигаха високите бойници, кули и порти на веригата замъци. На запад се виждаше Соленото пристанище което, разбира се, нямаше нищо общо с името си, защото там се изнасяха диаманти и Велико сребро. Непосредствено след него брегът се разчленяваше на множество островни групи, стръмни заливчета, остри скални зъбери, пещери и фиордови хълмове, останали от времето на големите Ледникови коси. Като дете Виркониън често ходеше с Лудиня до пещерите, където бяха открили забравено съкровище в стара жреческа крипта. Тогава сестра му бе намерила стари ръкописи, изписани на СКОРИН и дълго ги изучава, докато прозре смисъла на отдавна изчезналата религия. В това отношение тя бе просто гениална.

Виркониън оглеждаше полупрозрачната повърхност на Клурредивай, лежащ в скута му, и прокара пръст по идеално гладкото острие. Прецизен, бърз и безболезен срез, от който протекоха няколко капки кръв. Вдигна поглед към залязващата звезда. Лирика навлизаше в есенните Слънцебагри, двата гигандски скални пръстена се намираха близо до дневното светило. По-големият пръстен, наречен Болдонох, за разлика от по-малкия, бе изграден от блестящите жилки на червеното злато, примесени с матовото сияние на мехурчеста скала, най-красивата природна призма на светлината. Другата елипса хвърляше върху него ярки светлини и сенки, причинени от зелените кубични минерали на

Лунномостния камък, наречен така поради фосфоресциращото си сияние, следвашо пътя на тринадесетте луни по нощния небосклон. Понякога дребни парченца от скалата, замръзнали от голямата височина, се откъртваха и падаха като Звезден дъжд, който в този край се наричаше Валоомейска заря.

Слънцето залезе и Болдонох се обагри в оранжево и виолетово. Щеше да остане така цяла нощ, както и следващата, и по-следващата в продължение на пет месеца. За Лирика есента бе най-красивия и дълъг сезон.

Само нощта ще узнае и помни защо небето си отиде;
всички сънища, които се крият
ще нарисуват звезди в небосклона.
Нощта ще дойде при тез, които спят,
но тамо сънищата ще се изплъзнат
и легендите ще се промъкнат в мрака...
Нарисувай звезди в небосклона.
Кой ще намери място за небето,
за да полетят духовете;
те искат да събудят душата ми
и да запалят светлик в здрача...
Ще ми нарисуваш ли една звезда...?

Той мислено запя празничната балада с Лудиня и Друяна, застанали в „Кръглата кула с очите“, както бе останало името на една висока стая за наблюдение на върха на замъка, която бе обградена с прозорци.

Очите на Виркониън искаха да облекчат душата му, но напразно. Той не можеше да им го позволи. Обърна коня и го пришпори през Прюхода на Плачовете.

Беше късно през нощта, когато стигна до Скалист стреловежец – висок, обвит в мъгливи пари замък, разположен на стръмен зъбер, висящ над океана. Под него вълните се разбиваха с грохот и пелена от капчици солена вода политаше към каменното здание, създавайки усещането, че вали дъжд през всички сезони на годината. Около крепостната стена край пътя беше разположена войската на Виркониън – добре обучени млади воини, всички до един майстори на меча и отлични стрелци. Той премина през лагера, като водеше коня си за поводите. Спря и поприказва с някои от подчинените си, но часовете се кълняхя, че Границата е чиста. Като цяло настроението на хората му бе песимистично, имаше противоречия, а и спречквания. Самият Виркониън се чувстваше

смазан. Денят беше изтощителен и неплодотворен.

Задуха силен вятър и едри капки дъжд прошариха размекнатата от конски копита земя. Бризът обогати валежа със солена фина мъгла. От ковачницата на замъка долиташе звукът на тежкия ковашки чук и съскането на потопения в студена вода нажежен метал. Недалеч се въртеше точиларският камък, окъпан в искрите на точещия се меч.

В последно време набезите и нападенията на Тъмните Скитове, мрачни създания на Мрака, зачестиха значително. Арката, която свързваше двете измерения, беше почти през цялото време отворена, което бе наложило ограждането ѝ с предпазни заклинания, които не позволяваха приближаването на хора и отчасти задържаха съществата. Освен Скитовите във войските им започнаха да се включват и женски демони, които определено смущаваха воюващите Светлиони на Виркониън. Тези демони бяха много по-изобретателни от Скитовите и имаха предимство с различните си превъпласания. Но в действителност Виркониън се безпокоеше от факта, че воините на Мрака се предвождаха от Черноглавия конник. Освен това Арката явно не беше единствения вход за врага – напоследък почти из цялата Царска земя се срещаша следи от Невидима дименация – проходи към Мрак, които се появяваха внезапно и също така внезапно изчезваха като оставяха огнена следа. През тях се придвижваха какви ли не изчадия, които бродеха из цяла Лирика, проучваха магическото присъствие и след това изчезваха безследно. Макар магьосниците на Ескода Рила да укрепваха плътността на силите, явно беше дошъл моментът на дългоочаквания прелом, когато Мрак щеше да събере достатъчно мощ, за да превземе Лирика. Някои песимистично настроени друиди дори смятаха, че скоро Аскон – е – Скетал ще се въздигне и ще даде знак на Черните сили.

Докато се изкачваше към покоите си в кулата, Виркониън внимателно обмисляше вариациите за развоя на събитията на бойното поле. Днешното сражение му даде една идея. Армията на Скитовите можеше да бъде победена чрез отстъпление към Светлата обител, магическото Царство на Еднорогите. Разбира се, за проникване в Светото владение и дума не можеше да става, защото самото му присъствие щеше да ги убие. Мисълта за Светлата обител го безпокоеше и го изпълваше с мрачното предчувствие на дезинформираността. Той не бе споделял идеята си с войската – беше сигурен, че няма да им хареса. В действителност това тревожно чувство се дължеше на страха от непознатото, а и на тайния свят, който се криеше зад матовия воал на владението. В крайна сметка еднорогите бяха магически същества и много от

непосветените хора смятаха, че те са митични герои от древните легенди.

В кулата беше далеч по-хладно заради факта, че кръглата постройка беше обградена с влажния, неприветлив въздух – в момента валише дъжд (със солен привкус), завихрян още по-неприятно от режещия бриз. Виркониън изтръска наметалото си и го метна на облегалката на мекото, тапицирано кресло, резбовано семпло в природни мотиви. Близо до вратата имаше малка камина, но не и огън. Младият рицар щракна с пръсти и прошепна тихо няколко думи, докато огънят лумна. Малката стаичка бе скромно обзаведена – легло, малка дървена петкрака масичка и креслото, което я допълваше по тон и украса. Балдахинът над леглото беше прост, но от фина смолска коприна. Вечерята, сервирана до прозореца, беше истинала. Виркониън си взе парче сочно месо, наля си вино и отвори двете крила, през които навлезе мократа вихрушка. Не усещаше вкуса на мръвката.

Погледът му потърси с поглед Границата, чиято чернота „блестеше“ ярко дори в тази мъглива, безлунна нощ. Видимостта от кулата бе отлична, затова той пренебрегна молбите на графиня Леалада да се настани в замъка, в „по-подобавачи“ покои. Той не се нуждаеше от лукс, но не можеше да изпусне от погледа си Мрака. Цял живот бе живял, наблюдавайки го, изпълнен с трепетно очакване да премине Арката и да излезе победител, държащ герба на възмездието в едната си ръка, а в другата стискащ инструмента на борбата и победата – Клурредивай. Дори и сега, в този момент, след толкова години, преминал през битките и болката на славата, изпитваше жажда отново да преживее онова първо сражение, когато за пръв път почувства пълното сливане на душата си с тази на меча.

Границата най-после се пребори с мрачните дъждовни облаци. Пред младия воин се разкри гледка, до болка позната, която го опияни и ужаси с красотата си. Рязка черна линия разделяше океана в посока север – северозапад, и макар да изглеждаше абсолютно права, всъщност имаше форма на елипса в хоризонтално направление, а във вертикално се заостряше в правилна пирамида, на чийто връх пазеше равновесие друга пирамида. Арката, която имаше гладки очертания, проблясваше в точката, където се съединяваха симетриите на двете геометрични тела. Входът се отваряше когато астралните символи, изсечени в непозната структура започваха да се въртят около центъра си през определен период от време. Тогава се появяваше мост, който свързваше двете измерения. Виркониън беше убеден, че никъде във Вселената няма такава явна

граница между две реалности.

Луната Зодиа беше в първата си четвърт и след бавно, но уверено издигане прекоси острите очертания на Мрака. По принцип двете пирамиди не се виждаха така открито и се издигаха на много голяма височина, почти до Болдонох. В момента, в който прашното и ярко нощно светило се докосна до тъмната ивица, се появи негово огледално отражение, а плътната завеса от нощ се развълнува и оформи къдри и елипси, сякаш бе паднал камък във вода.

Изведнъж в кулата притъмня и Виркониън изстена.

Озова се на брега на океана, а в шепата си прехвърляше ситен кварцов пясък. Виждаше пясъчен часовник с примамливи извивки, а водата мокреше носа на ботушите му. С другата си ръка докосваше дръжката на Клурредивай, а главата му звънеше от песента на диамантения скридук и раждаше само морски картини. „Време е“. Само един символ на подканване и сякаш в отговор проблесна светкавица, въпреки че над главата му съзвездията Вратник и Лунна вошеница излъчваха ярко сияние. Пред Виркониън изникна мост, чиято широчина и сложна конструкция го удивиха. Стъпи без да се бои, беше твърде невероятно, за да изпита съмнение. Почти веднага го пресрещнаха трикраки демони с две глави и го нападнаха. Не усещаше как Клурредивай потъваше в непознатата им материя. Никога не бе боравил с меч с подобна ловкост и безпощадност, усещаше само мощния прилив на сила, бегло осъзнавайки дори замъглената си същност. Да, той усещаше силата и омразата, той изпитваше непознато до сега удоволствие и жестокост. Докато убиваше, около него се увиваха сенки, някои от тях му се явиха като видения, но Виркониън чувстваше единствено благоговение пред хармонията и геометризацията на заобикалящия го непознат свят.

Действително в началото мостът беше ограден със статуи, някои на създания на Мрака, други представляваха сбор от геометрични фигури. Макар че Виркониън не се беше отдалечил от брега, в момента се намираще в безкрайна равнина, което го наведе на мисълта, че стандартният пространство – времев континуум тук не беше в сила. Равнината бе разделена без никаква видима преграда на две и единствените прилики между тях бе в наличието на нещо подобно на слънце. От ляво цялата площ беше насечена на ръбести тела – земята, цветята, дърветата, камъните, облаците. В далечината се извисяваше висока и остра планинска верига. В цялата околност имаше колони от поставени една върху друга пирамидални структури от прозрачна, непрозрачна и петниста материя. Цветовете представляваха цялата гама от тъмни тонове, които не

съпадаха по предназначение. Небето беше на тъмночервени ромбоиди, които преливаха в отровно зелени триъгълници.

В дясно структурата беше овална и многопластова. Често имаше наслагвания на слоеве и филтри с цветове. Всички обекти се състояха от окръжности, елипси, овали, омекотени форми, капки, вълни. Преобладаваха топли нюанси, слънцето беше спирала, от която капеше светлина.

Нямаше нищо общо с реалността и беше безкрайно впечатляващо. Същност, помисли в този миг младия воин, кое от двете беше реалност?

Пред Виркониън изникна алея от статуи, която само след миг се стопи, оставяйки отделни монументи. Те оживяха и го нападнаха, някои от тях бяха женски демони. Този път използваша и магия и Виркониън бе принуден да призове своята. Използваше знака на Рай Зедар, а силата си черпеше от Клурредивай. Двубоят между високата забулена фигура и рицаря премина в борба между вродените знаци и придобитите символи. В същия момент Виркониън беше съборен от жена – котка, едно доста изкушително превъплъщение. Той усети как нещо в него сякаш се прекърши и душата му лумна в пламъци. Тя скочи върху него и го затисна с топлото си, котешко тяло. Впи жълтоирисния си поглед в лицето му.

Той призова знакът на „светлорога“, за да я принуди да отскочи, ослепена от дланта му. Тя яростно изръмжа и го одра по ръката.

– Това е грешен ход, скъпи. Най-много да се повредиш, опитвайки се да ме накараш да те пусна.

– Така ли мислиш? – Опита се да вдигне меча, но ръката му отказа.

– Някои магии не бива да се изпробват тук. Радвам се, че е моя честта да ти го кажа. Такива като теб не се срещат в тази част на Мрак. Ти все пак успя да се добереш до Долината. Изключително. Екстраординарен късмет.

– О, не бъди толкова скромна!

Включване... Той усети магическия ѝ знак чрез изострените си сетива и мозъкът му се сви от допира. Но след секунда болката изчезна и той „огледа“ внимателно очертанията в цялата им сложност и всеобхватност – линиите бяха триизмерни и инкустирани в определена структура в синхрон с магьосническата ѝ дарба. Доста добра беше, както се виждаше. Той използва своя „герб“ и копира знака без тя дори да подозира.

В този миг контактът прекъсна, защото тя отлепи устните си от неговите. Едва сега разбра, че тя го е целувала. Той не помнеше. Изпита

облекчение, а след това дойде главоболието. Знакът се опита да го манипулира, но Виркониън със светкавична бързина му наложи седемзачно заклинание и го подтисна.

Изведнъж върху гърдите му се посипаха листа и малки триъгълничета, а котката се стопи. Той се надигна изненадано.

– Най-послед дойде, Виркониън.

Над главата на младия мъж стоеше рицар с черна броня, възседнал черен блестящ кон.

– Значи Вие сте Черноглавия? – Виркониън се поклони, без да обръща внимание на първоначалния си импулс да потрепери.

Гласът на рицаря беше нормален, плътен и сякаш леко ехтящ.

– Ти правилно се обръщаш към мен. Но защо?

– Господар сте на този свят. Редно е.

Фигурата кимна почти незабележимо. Продължи да го изучава (нещо, в което младежът не се съмняваше, макар че учудването му бе взело връх).

– Ти си много сложна фигура. Това е толкова странно при вас, смъртните.

Едва сега Виркониън забеляза, че Черноглавия бе „сглобен“ от ъловати тела.

– Ти си по-важен от всички други, идвали тук преди теб. За да станеш завършен рицар Рай Зедар, ти трябва да излезеш жив оттук. Вашите магьосници съумяват посредством астрологични съвпадения и магически словосъчетания да активират Арката. Да се справиш с пазачите на входа е достатъчно свидетелство за смелост и умение (въпреки че, макар и рядко, не всички успяват). Но никой не е достигал до това ниво преди. Ти си първият. Писано е.

– Аз... аз... – Беше изненадан, но се овладя. – Какво е значението на думите Ви?

– Изпитанието ти се стори лесно, нали?

– Какво изпитание?

– Да копираш нейният Ши-рак, символа на Чернопустошното магическо оплитане. Печата на магическия й талант Той замълча.

– Да, не ме затрудни.

Стори му се, че видя (по-скоро усети) усмивка през непроницаемото забрало на шлема. Черноглавият се обърна и наметалото му се развя от несъществуващ вятър. В мрака изсвистя мечът на Господаря.

– Ти не си се родил във върната Вселена, но съдбата ще се погрижи за това. Не знаеш още, но със сигурност си усетил влечението на Мрака.

В гените ти е заложено зло, за което не подозираш, но то не е злото, което обладава демоните или нисшите ми поданици, а безкрайната любов към сътворяващата и унищожаваша мощ. Ти трябва да бъдеш един от нас!

– Никога! – Викът се изтръгна от душата му.

– Не говори! Писано е и ще бъде! Ти сам ще го решиш. ТИ ще дойдеш сам.

– Не!!!

Въпреки наличието на цялата гама тъмни тонове несъвпадащи по предназначение, бледото сияние на Мрака очерта силуета на своя единствен повелител.

– И не забравяй за Бялата пустош и Черния път!

Миг преди да избледнее и да се разпадне на капчици черно мастило, с лек аромат на дъжд, Виркониън улови мисъл у конника: „Силата е в блясъка!“

– Никога! – крещеше Виркониън и убиваше Скитовете с бързината и глада на разярено животно. Отстъплението вървеше според плана му, но той бе обладан от изпепеляваща жестокост и отчаяние. Още не можеше да дойде на себе си след тежкия транс. Беше се събудил на земята с треска. Едва успя да се надигне и да легне в леглото. През цялата сутрин в мисълта му се въртеше това преживяване отпреди осемнадесет години. Нещо във вида на Границата беше провокирало този спомен по особено жесток начин. През нощта беше изпитал силни болки в ръката, там, където го беше одрал демонът и в момента му бе трудно да държи меч с дясната ръка. Графиня Леалада се обезпокои като го видя сутринта с висока температура и настояваше той да остане да лежи. Виркониън не прие. Младежът знаеше, че ще мине време, преди отново да възстанови душевното си равновесие.

Усещаше паниката на демоните, подсъзнателният им страх се носеше на вълни покрай сражаващите се. За Виркониън тази реакция бе много по-показателна от бойните крясъци и смелите закани. По време на сражението в реалното измерение се наблюдаваха странни еманации, в резултат на сблъсъка между двете противоположности. Озоваваха се ту сред останките на порутен каменен мост, надвесен над бездна, покрай която се стелеше зелена мъгла, ту сред руините на стара крепост на върха на планински масив, ту сред остров в океана, ту сред поляна, обградена от стабилен черен зид, ту сред огнена земя, заобиколена от ледени шипове. Картините бяха придружени от още по-ужасяващи видения – грозни духове на зли магьосници, вещици, адрикори

(птицеподобни нематериални създания с женски черти), перикриги (женски воители, облечени в бели, надиплени рокли, копиеноски, с шлем на главата), скелети на животни и на хора, змейове, дракони, мярна се дори големият Господар. Някои от миражите бяха предизвикани от демоните, но повечето бяха естествено следствие от противоречието на силите.

Младият рицар чувстваше умората и беше на края на силите си. Беше ранен, може би дори сериозно, но в момента стресът и тренираната му психика бяха единственото спасение.

В един следващ момент пейзажът се избистри и отново се озоваха в подножието на Планината на Еднорогите. Тя беше окъпана в бледо седефено сияние, което трептеше и се извиваше на спирали. Той усещаше болката, сякаш нажежена до бяло игла пробждаше мозъка му, който се свиваше на спазми. Прокле чувствителността си. Скитовете започнаха един по един да изпускат оръжията си. Надаваха ужасяващи писъци, очертанятия им не оставаха постоянни, приемаха всякакви образи, повечето от които бяха непоносима гледка и накрая просто се изпаряваха. Женските демони се озъртаха объркано и приемаха обичайните си преображения. Виркониън се отдръпваше уплашено, а войската му побягна. Повечето жени се спуснаха върху тях, проклинайки предводителя им. Изведнъж пред рицаря се появи *тя*.

– Нима смяташ, че можеш да победиш като ни доведеш при Еднорогите? Една спечелена битка не ти гарантира победа във войната, Викокомодар. Не всички се спират пред подобно препятствие. Освен по-примитивните от нас, разбира се. Те могат само да убиват, но не и да прелъстяват. – Котешкото й тяло се усукваше около него, а последните си думи придружи с особена, ласкава усмивка.

Усмивката й беше красива. Тя беше красива. Дори котешкото й тяло бе грациозно и нежно, с привлекателни извивки. В следващия миг демонът прие съответстващи форми. Полупрозрачен плащ над синя рокля от същата материя подчертаваше свършенството и определено неприритата сексуалност.

– Какво си ти? – бе единственото, което можа да се отрони през пресъхналите му устни.

– Това, което стои пред теб.

Той отстъпи крачка назад.

– Не! – прошепна – Ти се променяш непрекъснато, във всеки

следващ момент си нещо друго, но не ми показваш коя си всъщност... и все бягаш от... от мен... О, Господи Рил, помогни ми! – Замълча шокиран.

„Не! Аз не те искам... не те обичам... не си ми необходима... ти си от друг свят...“. Душата му се гърчеше в агония.

Тя му заговори тихо:

– Толкова години изминаха от първата ни среща, а ти все още се противиш на природата си; не позволяваш да те докосне мощта на моя господар. Все още смяташ, че аз съм не-личност, която приема облика на околните лъчения на някаква твоя недоосъзната представа за зло. Но злото е сглобяване на противостоящи елементи, то е носител на съзнателни нива и проекции с невъобразим обхват и структура. Ти ме отричаш, но защо? Защото обичам да придавам облик на многообразието и успявам да чуя звуците на хиляди, съвсем плътни и сегашни вселени? Защото съм там и другаде, и от двете страни, където се сменя светлината с мрака, и се редуват в безкрайна последователност? О, не. Не, аз греша. Не можеш да ме пожелаеш, само защото не виждаш другият в себе си. Кого отричаш ти, Викомодар? Ти се плашиш от мене, но аз ти трябва. За да дишаш. За да мога аз да дишам. – Приближи се, а той усети, че копнее за близостта ѝ. Гърбът му се допря до границата на самата Светла обител, Царството на Еднорогите. Стената беше студена и твърда. Болката – извън предела на съзнанието му. – И аз изпитвам нужда от теб. Всъщност е по-сложно от една лесно доловима нужда. Не зная защо. Аз мога да имам и имам всичко. И всеки ми пренадлежи, щом такова е желанието ми. Моите магьоснически способности са неограничени.

– Да, вярно е. Твоят Ши-рак е много сложен.

– Какво?! – Гласът ѝ придоби неуловими нотки на неконтролируемост.

Той не отговори, а продължи да я гледа. Заливаха го вълни на непреодолим глад, глад за нея. Чувство, че не може да диша без да потъва в прозрачния ѝ, дълбок и неразгадаем поглед. Че не иска да го прави. Тя го фиксираше също така настойчиво. Включване... Съзнанията им се докоснаха и размениха символите си. В последвалия образ той я видя до себе си; държеше странен по форма скипгър – от ляво имаше лед и девет кули, а от дясно – огнени замъци с девет кули и мозайка от камъни и цветя... и много луни със сребърни врати и златни ключалки към...

... изход. Той премигна дезориентирано и присви очи. Беше притъмняло. Небето беше разделено на пет големи тъмновиолетови ивици и на светлосини петна.

– Ти...! – възкликна демонът и докосна бузата му. Веднага след това се овладя и погали ръката, която стискаше немощно меч.

Той извика и го пусна. Раната се разкървави.

– Недей!

– Още не е заздравяла ли? – Усмивка. Виркониън усещаше ударите на нейното сърце.

Очите му се разшириха.

– Ти си идвала снощи. Защо? Как ме откри?

– Да. Имах нужда от теб. Ще те откривам, където и да си. Винаги, докато не се отзовеш на порива ми. Ти имаш копие на мен в себе си, аз имам твое.

– Скишавалишаса Серуселгас, аз не съм от твоя свят.

– Греша. В теб е отразено много повече от него, отколкото в моя Ши-рак. Ти му принадлежиш. А и на мен. – Ръката ѝ се плъзна към единственото оръжие на кръста ѝ – парче емонидов кристал, добре наточен и проблясващ с отразената светлина на границата зад гърба му. Движението беше светкавично. Рицарят се спъна и потъна в стената, която го погълна плавно с воала на приказната тишина. Последното което чу, по-точно усети, идваше от Скишавалишаса. Викът се изтръгна от дълбините на съществуването ѝ: „Виркониън!“

Всичко се стопи.

ВТОРА ЧАСТ

Всички се бяха струпали около левия ръкав на лабиринта. Дрезуилиуса беше извикана от няколко разтревожени еднорога, които съобщиха за пропукване във Воала на лабиринта. Това не излизаше от ума ѝ, защото подобен пробив означаваше само близка гибел. Разкошната бяла рокля се развяваше след нея, докато тичаше след черния, едър еднорог. Ридсилабус беше твърде хубав и като животно, и като мъж. Самата тя често го искаше до себе си. Тя също така по-често приемаше човешки облик. Чувстваше се много прелъстителна, освен това не губеше нищо от неземната си красота – бялата грива, звездата на челото, огромните сини очи и дълги, фини крайници.

Когато тя се доближи до мястото на насъбралите се, всички я усетиха и се отдръпнаха. Дрезуилиуса гледаше над мътнорозовата ъгловата арка, където плътната, перлена завеса на силата се полюшваше и леко бълбукаше. Беше идеално равна и еднакво плътна. Тя повдигна многозначително вежди. В следващия момент съзря тъмна фигура в краката си. Не се движеше. Дрезуилиуса издаде тих стон и посегна към косата си, сякаш искаше да я скрие. През живота си тя никога не беше виждала **ЧОВЕК**.

Той лежеше на няколко плоски камъка, постлани с мъх. Не помръдваше, почти не дишаше. Младото създание от женски пол, Майка на Еднорогите, го оглеждаше и докосваше плахо. Човекът не беше показал с нищо, че е още жив, освен с топлината на тялото си. Раните му бяха превързани, една от тях бе по-сериозна. На ръката си имаше белег от нокти. Явно стар. Тя усети счупвания по ребрата му от силния удар с ъгловатата арка, но се тревожеше за главата му. Очите на мъжа бяха огромни и черни, но Дрезуилиуса подозираше, че това не е цвета им, защото той не беше еднорог. Само мъжките имаха блестящо черни очи. „А може би няма да се събдне, той няма да умре“, мислеше си тя, макар да се съмняваше в истиността дори на едно толкова старо сказание, предречено ѝ в деня на рождението. Молеше се.

Дрехите бяха странни. Защо не беше гол, а облечен с непознати одежди? Краката му бяха увити в мека кожа, имаше същото покритие и на гърдите, под тежка, блестяща риза от твърди преплетени нишки. Последната тя свали, защото тежеше на дишането му.

Той беше всичко, което Дрезуилиуса не беше сънувала. Много по-

едър от Ридсиладус и, о, боже, по-прекрасен от него. Косата му с медно-червен цвят, наситен и блестящ, бе толкова дълга и вълниста! Кожата му беше тъмна, гладка и излъчваше тръпчиво и непознато ухание.

Човекът не се събуждаше. Дните минаваха, раните му позаздравяха, тялото му ту се затопляше нетърпимо, ту изстиваше и побледняваше. Очите бяха все така черни.

Дрезуилиуса поеше с дъжд цветята си. Те образуваха великолепна алея във формата на кръг, чийто център отвеждаше в най-дълбоката урва със замръзнали кладенци. Скалният пръстен беше осветен от луни и слънца в най-високата част на Лабиринта и се обграждаше от неземните растения на Майката и няколко колони от злато, които тя сама бе оформила.

Стори й се, че усеща нечие присъствие. Не се обърна, но силата на това опипващо и леко дезориентирано съзнание я прободеше и предизвика слабост в душата й.

– Господи, какво е станало с мен? – Гласът... беше... „Виркониън се е съвзел“, прошепна тя. Виркониън?

Той стоеше до тежката порта, оплетена от най-чистия метал на планината. Еднорогът се доближи и се вгледа в очите му. Черни.

Той не виждаше.

– Усещам ви. Моля, просто ми дайте знак, че сте тук!

– Тук съм.

Младият мъж се обърна по посока на гласа и протегна ръка. Дрезуилиуса я хвана.

Той сякаш се отдръпна, макар да не помръдна. Беше изумен, очите му се разшириха и Виркониън остана дълго неподвижен, взрян в нея. Но лицето му остана непоклатимо, макар че вътрешно се гърчеше в опит да се отскубне от съдбата си. Тя се усмихна тъжно. Знаеше защо.

След малко продума. Бе траяло само миг. Удар на сърцето, отмерващ времето на един вече предначертан живот.

– Аз... нищо не помня. Какво е това място? Мога да усетя някакво много силно излъчване. Лъчението на Вечността, вселенското равновесие на непреходния времеви поток. Равенство. Безсмъртие.

– Не би могло да бъде друго. Близостта на Темпоралния извор се излива в Царството и се сипе по цяла Лирика. Ние сме дълголетни, близки до Първичните светове по магическо присъствие и безсмъртие.

– Царството на Еднорогите.

Ръката му леко опипваше нейната, но тя улавяше, че самият допир е по-важен от думите.

– Вие... не сте човек.

– Да, и вие.

Непознатият се усмихна.

– Напротив, аз съм. Но вие... може би сте еднорог?

– Майка на еднорогите.

Човекът падна на колене и се поклони.

– Простете ми, Ваше Величество, неуважението.

Дланта ѝ докосна челото му.

– Не е необходимо, рицарю. Особено когато това ви причинява такава агония. Изправете се.

Той с мъка се подчини.

– Вие сте с много силно излъчване – имате мощното съзнание на adept на висша магия. Но все пак сте рицар Рай Зедар. Това е дарбата ви.

Тя усети, че той се подвуоми.

– Белегът ви има форма на еднорог. Защо?

– Не съм съвсем сигурен. Може би е свързано с моето вродено Съдбосказание. Но не знам почти нищо за него.

Тя се засмя.

– Така и трябва да бъде. Казвам се Дрезуилиуса.

Докато го казваше, той я изучаваше. Тя беше убедена, макар докосването му да бе леко и почти недоловимо. Не се възпротиви на опипващия му поглед, който я заливаше с нежен магически воал от топлина и сила. Драконова сила, непоклатима. Слепите му очи се взираха право в нейните. Белегът му потъмня и се затопли. Рицарят разтвори устни и ги облиза. Тя отново докосна лицето му. Болестта все още го владееше.

– Аз се казвам Виркониън Комоданин XXI Рай Зедар – добави той след кратко колебание.

Тя улови ръката му и го поведе към своя замък. Покоите му бяха до нейните. Наричаха владенията ѝ Стъклената планина, защото бяха изваяни от гигантски къс самородно синьо стъкло. То съдържаше в себе си много магия и свежест, която подхранваше цялото Царство.

Преди да заспи, до него достигна аромата на цветна, свежа вода. Той видя Дрезуилиуса до себе си. Усети докосването ѝ, но нямаше вятър.

Беше кратък вик, на болка или уплаха може би. По прозрачните стени се плъзнаха синкави, галещи пламъчета, които струяха и се усукваха около нежните пръсти на Майката.

Когато отиде при него, остана безмълвна до вратата. По тялото му,

покрай превръзките, се спускаха капчици влага. Ръката му беше разкъравена. Той стоеше на пода, облегнат на един висок стълб от цветни есенни кристали и стискаше ръкохватката на меч.

Младата жена стоеше тихо и чакаше. Той я усети и обърна глава в посока на порива ѝ. Привличаше го топлината ѝ и животното в нея го...

– Какво беше? – промълви тя едвам.

– Не помня. – Той почти не чуваше гласа си. – Но каза: „Не поглеждай към бяла пустош и черен път“.

Дрезуилиуса трепна. Не искаше, но... Пръстите ѝ погалиха дългата до земята коса.

– Дори слепотата не може да спре съдбата ми. Аз те видях, когато ме докосна. Истина ли е, че си ти?

– Да! – Почти шепот, но остър като камбана във всемирния покой. – Аз съм твоята Смърт.

Пророчеството се сбъдна. Всичко се осмисли. Те, то, тя. Писано бе, че ще убие единствения човек, дошъл в нейния свят „сред вълнението на перлените блясъци“. Единственото същество, по-ценно от Шанса на Небесните селения, щеше да погине за нея. Единственият, който щеше да обича. Тя, която има душа само да създава, ще убие него. Защото бе майка на всички еднороги и имаше в снежнобялата си коса кичур, черен като Границата. Това бе символа на владичеството ѝ, защото мъжките бяха черни, а женските искрящо бели.

„... Той не може да управлява и да бъде управляван“, се казваше в повелята, но в любовта и Върховното си майчинство в Царството, тя щеше да властва над него; над живота и сърцето му, така че той бе обречен да се откаже от призванието си на Рай Зедар. Дори заплахата от смърт не можеше вече да го откъсне от нея.

Той наведе глава към окървавената си ръка.

– Разкажи ми за кошмара си – прошепна тя, докато се приближаваше до него. Коленичи и взе ръката му в своите. Белезите от нокти избледняха и раната се затвори.

Той мълчеше.

– Не бих могъл – отвърна рицарят на неизречения ѝ въпрос. – Не те мразя, напротив – обожавам те. Друго не мога да изпитвам. А има и друго – от едната страна си ти, а от другата е Скишавалишаса.

Устните ѝ докоснаха пръстите му.

– Аз няма да остана. Ще ме открият и трябва да се върна.

Устните ѝ докоснаха корема му.

– Ще се оставя в ръцете им, защото така трябва.

Устните ѝ докоснаха белега му.
– Усещаш ли го? Той ще ме убие.

„Да!“

Целувка. Неговите устни докоснаха шията ѝ.

Устните ѝ докоснаха брадичката му.

... гърдите ѝ...

... челото му...

... очите ѝ...

Устните му се сляха с нейните.

Дни? Години? Часове... колко? Абсолютното безвремие на неутихващата страст. Той нямаше нужда от очи, за да опознае нейния свят... нея. Той виждаше с нейния поглед една приказна реалност. Прекрасни бяха мигове прекарани под водопада от цветя, при пръстеневидната градина, надвесена в небесата, усмивките, разменени докато беряха кристали с аромат на сладки сокове. Много мигове, които скоро щяха да си отидат с него.

Белегът посребря, но той не искаше повече да вижда хората, не искаше да носи меча. Той се беше отдал само на нея и искаше да умре в ръцете ѝ.

Но границата се пропука, там, където се бе пропукала първоначално. Задуха вятър, заваляха сребристи кристални топчета, струпаха се мрачни облаци, сякаш дошли от Мрака. Те забраниха на светлината да се връща. Грейнаха усмихнати сърповидни луни, а цветята в цветопадите увяхваха и се стапяха. Градините се покриха със сив лед, който преобрази живинката на еднорогите в безукорни строги статуи. Закапах тежки сълзи и приказните създания залиняха от злото и ледната завивка на Чуждия владетел. Виркониън разбра, че трябва да се върне, защото те искаха него.

Дрезуилиуса също се нуждаеше от него, но изборът принадлежеше нему, защото той умираше.

Не се сбогуваха, защото цялата им взаимност бе едно дълго сбогуване. Слепотата не объркваше ума му с липсата на светлина, защото душата му гореше в стремежа си да даде и последната си капка живот за нея.

Когато отново се озова навън, той разпозна магическите течения, насочени към Царството на Еднорогите. Те идваха от Мрачните владения, а наоколо беше пусто и чуждо. Виркониън ги игнорира и ги улови като пътеводна нишка. Тънка, светла и много пластична, нишката се промушваше през материално и нематериално.

Той вече не чувстваше деня и нощта. Държеше магията в ръка и преминваше проходи, пещери, планини и поля. Те го бяха повикали, тя се беше появила в съня му, в кошмарите, които ужасяваха нощите му. Бели, полупрозрачни пердета, а през прозореца полето с ъгловатите фигури...

Те заплашиха съществуването на други магически създания, заради него. Да, той щеше да се върне при тях, защото това бе съдбата му, преплетена със самата Майка на Еднорогите, с коса бяла като водата на бисерния извор и с черния кичур на Съвършенството, и с жена – демон, към която изпитваше неовладян стремеж и удивление.

Мостът беше спуснат. „Силата е блясъкът“, бе извикал Черноглавия. Да, силата е в блясъка на острието, в блясъка на неговия меч.

Виркониън беше оставил Клурредивай. Заби го точно пред стената с перлен блясък. Щеше да влезе невъоръжен и да се изправи беззащитен пред пазачите на моста. Щеше да влезе смъртен. За да го обладае смъртта пред очите ѝ и да види тя неговата непреклонност...

Той беше дете на Светлината, което обичаше дъщеря на Мрака!

„... В същия миг, в който рицарят Виркониън Комоданин Рак ен-ал Зениум XXI Рай Зедар, потомък на древния род на правозащитниците, стъпил във Владенията на Мрака, там, далеч отвъд Проходът на Плачовете, мечът на седмия от братята Зедари, просъществувал повече от 2000 години, се пръснал на три части, а от всяка се родило свещено дърво. А когато те сплели потоците си в един, поникнало чудното Триплетното Вирконииево дърво. Това дърво увило клоните си и завинаги се сляло с Царството на Еднорога в Арката на рицаря, която символизираше целостта на трите пътя на Съдбините...

... На другия край на света погинала млада жрица от храмовете на СКОРИН, Лудиня Комоданина...“

Из „Легендохранителница на рицарското войнство от Светлината до...“, легенда 4220, цикъл на Светлика 29, страница 90007

КРАЙ

© Мина Спиридонова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/616>]